

MYNDIR: SOLVEIG HANUSARDÓTTIR OLSEN

men sum ein stórir tvørskurður, ið fór gjøgnum miðjuna av høllini og vísti grafikk og filmsbrot til báðar síður. Hetta merkti, at allir áskoðarar ikki sóu skíggjan líka væl, men tað merkti eisini, at showið bleiv hópin meira dynamiskt og livandi. Í lötum vóru limirnir inni í sjálvum skíggjanum. Tað var teatralskt, hátøknligt og bergtakandi, og uppfinnsama pallsetingin var til fulnar nýtt at siga frá inniligum og rørandi søgum úr barna- og ungdomsárunum hjá serliga Bono. Sangir sum »Iris (Hold Me Close)«, »Song For Someone«, »Cedarwood Road« og »Raised by Wolves« av nýggju plátuni fóru beint í hjartað, og tað var ikki frítt, at ein hevði hug at fella eitt tár.

Andaligt og aktivistiskt

Konsertin var býtt í tveir partar – fyrst »Innocence« og síðani »Experience« – við eini »intermission« í miðjuni. Hetta undirstrikaði tað teatralska og tvørlistarlaga aspektið í framførsluni. Fyrra helvtin var hin mest sjálvbiografiska, og seinna helvtin var meira alfevnd og politisk. Sum frá leið lögust tey klassisku U2 hittini afturat, og huglagið í høllini lyfti seg av álvara uppfrá. Var tað gott áðrenn, ja so gjørdist tað alsamt meiri euforiskt. Fólk fóru á fótur, lyftu armar í loft og sungu við av heilum hjarta. Ikki sørt møtikent, og tað andaliga ella trúðarlaga hevur altíð spælt ein miðsavnandi leiklut hjá U2. Ikki sum nakað, ið verður kroyst omanyvir fólk, men tað er har fyri tey, ið vilja hoyra tað. Tilsippingarnar til eitt nú Nelson Mandela og Martin Luther

King tala eisini greitt: her ganga tað andaliga og tað aktivistiska hond í hond. Aktuella flóttastøðan var m.a. tikin upp til viðgerðar, og tað var ikki sørt hugfangandi og sigandi at hoyra hina áður so postmodernaðu oduna »Zooropa« endurtulkaða úr sjónarhorninum hjá einum flótta, ið leitar eftir einum heimi her á fold.

Svarini gjørdust spurningar

Tað kann vera, at limirnir í U2 eru hugsjónarlaga drivnir, men tað var ikki nøkur innantóm prædika, ið var boðað av pallinum. Bono hevur í seinastuni tosað um, hvussu heimurin var meira svart/hvítur tá hann var yngri, og hvussu tað var lættari at hava tey »røttu« svarini tá. Við árunum er tað sum, at teir ístaðin leggja seg eftir at seta røttu spurningarnar, og onkrir meginspurningar gjørdust miðsavnandi á konsertunum. Tá »Zooropa« gleið yvir í »Where The Streets Have No Name« lat Bono ein spurning standa eftir: »Hvat vilja tit hava? Eitt Evropa, ið letur síni landamørk og sítt hjarta aftur? Ella eitt Evropa, ið letur sítt hjarta upp fyri miskunn?« Tað kendist sum, at niðurlagið í tiltikna eyðkennislagnum »Pride (In The Name of Love)« tók samanum: »What more in the name of love?« Hvat meir í navni kærleikans? Lykilin er at finna í seinna helvt av setninginum: Lívið er fløkjasligt, og vit snáva og særast á leiðini, men tað ræður um at gera tað alt í navni kærleikans.

Tøkk fái U2 og tøkk fái Dublin! Hesa ógloymandi tónleikaferð fara vit at goyma okkum í hjartanum.

POST@SOSIALURIN.FO

